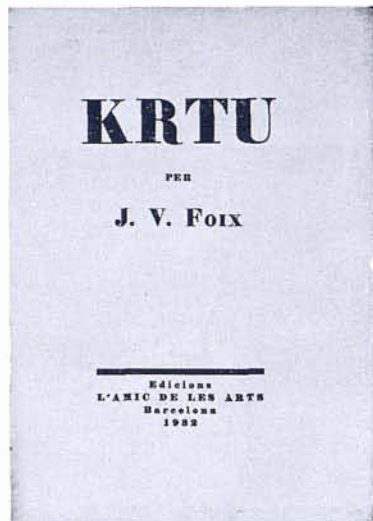

S'havia posat, com quan d'infant anava a les processons, un vestit de llustrina rosa amb una escampadissa d'estels retallats de paper d'estany, perruca rossa cenyida amb una corona de roses naturals, xinelles blanques amb els monogrames de Jesús i Maria brodats amb fil d'or, i dues minses ales esgrogueïdes. M'esperava, com sempre, en el celobert, entre el safareig, del qual sobreixia una roja sabonera, i un bell paisatge de bidons de llauna, esbotzats i negres atuell d'ús indeterminat.

—¿Per què,—li hauria dit, si m'hagués estat possible de reprendre la paraula,—t'has posat única túnica tan llarga? No se't veu el tornasol dels genolls i, a l'envelat, no et podré amanyagar les cames.

—¿Per què una sabonera tan espessa co-

breix l'aigua del safareig? Els vaixells de paper no hi podran navegar i, ni remonent-la amb totes les meves forces amb el picador de rentar la roba, no hi podrem simular un oceà agitat.

Em prengué per la mà i, silenciosament, em féu devallar per una escala d'esglaons desiguals. Dues estives de travesses de via fèrrea formaven un passadís fresquívol que il·luminaven irregularment diminutes bombetes teranyinoses. Com li agraija tanta de sollicitud a mostrar-me els meus paisatges dilectes! Foradades a mig fer, murallats riberencs, galeries subterrànies amb alberedes d'aixecades i picots gegantins, reraeixides on pengen mil cordes inútils. Més que els panorames alpestres o els cims pireneics, més que l'ample buc o la cova i la caverna naturals, em pleu el desendreç de tants d'estres inútils on el rovell seductor brilla com una rosada providencial sota la claror moradencia que la meua companya hi aparta.

—¿Per què lloen els homes les muntanyes, els boscos, els rius i les fontanes, i menyspreen, hipòcrites!, els laberints que en llurs projeccions metàl·liques realitzen?

En ple monòleg interior no m'havia adonat que acabàvem d'arribar a la sortida d'un túnel que duia a una vasta esplanada, on els homes gosaven exterioritzar llur divina aversió a la natura tot estraient-ne la seva desordenada espontaneïtat amb figuracions tubulars de plom i d'argila. Uns altres homes, inlassables, escampaven per terra cabassades de graciosos utensilis de ferreteria i, al fons de tot, quatre homes més es perdien per la línia de l'horitzó, carregats cadascun d'ells amb una feixuga lletra diversa de l'alfabet, la lectura conjunta de les quals donava el nom misteriós: KURT, URKT, TRUK, UKRT, TURK, KRUT...—del personatge central dels meus somnis.

—Farem tard al ball—hauria dit encara, si la paraula m'hagués respost al pensament.

La meua companya no era ja a costat meu. Reclosa per a sempre dins del vehicle productor del generador trifàsic, vestida amb el seu vestit de ball fet de múltiples glasses blau-cel, s'allunyava acomiadant-se'm amb el somriure de mil blanques margarides i sense plànyer-se de la dissort que la condemnava a un càrrec tan llòbreg.

Jo, acotat més que mai en terra, fet un pellingot enquitranat de borra, aplicava desesperadament unes pinces de soldadura elèctrica a un suport metàl·lic i il·luminava la desolada vall d'inefables clarors celestes.

Vindré més tard, demà...

—Vindré més tard demà. Em fa por de trobar ta mare, com cada vespre, a cada portal del teu carrer, amb una disfressa diversa: ahir, asseguda a l'entrada de la carniceria, tota de negra, en passar jo, aixecà els braços en l'aire per dibuixar amb llur ombra, damunt l'ala

(Nocturno del Brookling Bridge)

No duerme nadie por el cielo. Nadie, nadie.
No duerme nadie.

Las criaturas de la luna huelen y rondan sus cabañas. Vendrán las iguanas vivas a morder a los hombres que no sueñan y el que huye con el corazón roto encontrará por las esquinas al increíble cocodrilo quieto bajo la tierna protesta de los astros.

No duerme nadie por el mundo. Nadie, nadie.
No duerme nadie.

Hay un muerto en el cementerio más lejano que se queja tres años porque tiene un paisaje seco en la rodilla; y el niño que enterraron esta mañana lloraba tanto que hubo necesidad de llamar a los perros para que callase.

No es sueño la vida. ¡Alerta! ¡Alerta! ¡Alerta!
Nos caemos por las escaleras para comer la tierra húmeda o subimos al filo de la nieve con el coro de las dalias muertas. Pero no hay olvido, ni sueño: carne viva. Los besos atan las bocas en una maraña de venas recientes y al que le duele su dolor le dolerá sin descanso y al que teme la muerte la llevará sobre sus hombros.

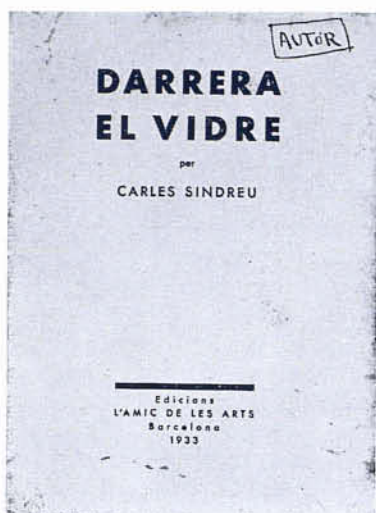
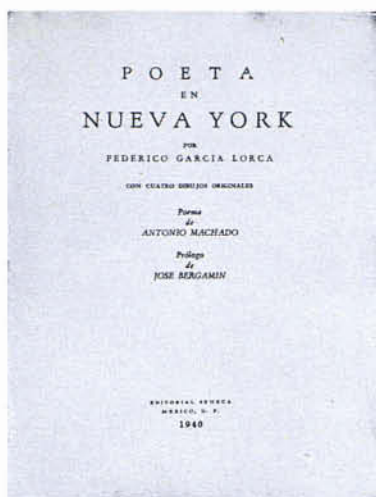
Un día
los caballos vivirán en las tabernas
y las hormigas furiosas
atacarán los cielos amarillos que se refugian en los ojos de las vacas.

Otro día
veremos la resurrección de las mariposas disecadas
y aun andando por un paisaje de esponjas grises y barcos mudos
veremos brillar nuestro anillo y manar rosas de nuestra lengua.
¡Alerta! ¡Alerta! ¡Alerta!
A los que guardan todavía huellas de zarpa y aguacero,
a aquel muchacho que llora porque no sabe la invención del puente
o a aquel muerto que ya no tiene más que la cabeza y un zapato,
hay que llevarlos al muro donde iguanas y sierpes esperan,
donde espera la dentadura del oso,
donde espera la mano momificada del niño
y la piel del camello se eriza con un violento escalofrío azul.

No duerme nadie por el cielo. Nadie, nadie.
No duerme nadie.

Pero si alguien cierra los ojos,
¡azotadlo, hijos míos, azotadlo!
Haya un panorama de ojos abiertos
y amargas llagas encendidas.
No duerme nadie por el mundo. Nadie, nadie.

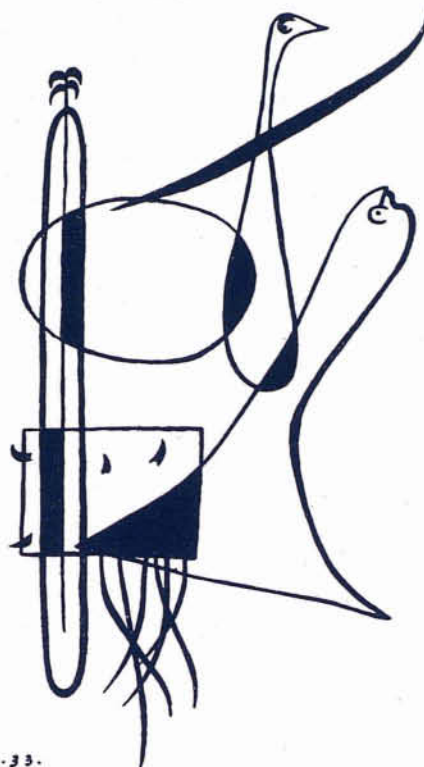
Ya lo he dicho.
No duerme nadie.
Pero si alguien tiene por la noche exceso de musgo en las sienes,
abrid los escotillones para que vea bajo la luna
las copas falsas, el veneno y la calavera de los teatros.

pica de molsa Pica de molsa del jardí
Veí
Amb el plorar
De l'aigua tan quieta

Rera el meu vidre
Veig lluir
La tosca grisa
Amb suor freda
Tota la tarda del diumenge

En nits de febre
Em posa al front
La vertical
Verda i deserta
Que fa un forat
A l'argent viu
De tantes nits
De son incerta

CAL TENIR BEN PRESENT QUE

- * Si les muntanyes s'esmolten
Hi ha núvols amb barba per afaitar
- * Si els llibres obren de bat a bat les fulles
Hi ha ales d'ocell per eixalar
- * Si les magranes es baden luxurioses
Hi ha ferides d'amor per xuclar
- * Si les rodes engranen en silenci
Hi ha bancs al fons del parc per festejar
- * Si els miralls tenen aigües que ondulen
Hi ha dones núbils per somniar
- * Si l'oïda sent el silenci de la terra
La sang infla les venes i arrencarà a parlar

